

שיחות חיזוק על התורה והמועדים

אמרי ישראל

המשך לשיעורים שנמסרו בציון 'שמעון הצדיק'

נושא השיחה:

הכנה למתן תורה

פרשת במדבר (שנה ז')

השיחה נמסרה מפני

הרה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א

בליל כ"ו אייר (יסוד שביסוד) התשפ"ו

– מהדורת טיוטא ואינו מוגה –

בס"ד מתקיים שיעור מפי הרב שליט"א

בספה"ק 'סיפורי מעשיות' – מעשה מ'בן המלך והשפחה'

מידי שבוע ביום שני (בבית הכנסת 'מדרש יקותיאל' – ירושלים)

לפרטים ניתן ליצור קשר בפלא' 0583202009

כמו כן מתקיים שיעור ב'פרקי אבות'

מידי שבוע בימי רביעי

השיעור מתקיים בביתר עילית בבית המדרש 'אוהל פנחס'

רחוב המגיד ממעזריטש 33 בשעה 20:00

(כדאי ליצור קשר לפני זה בפלא' 0548463761)

לתרומות והקדשות להצלחה ולרפואה, או להבדיל לע"נ

לצורך הוצאת חוברות אלו בפרשיות הבאות בעזרת ה' יתברך

(וכן לעדכונים על שיעורי הרב שליט"א)

ניתן להתקשר לפלאפון: 0583202009 תזכו למצוות!

ניתן לשמוע את כל השיעורים בקו השיעורים הישיר לשיעורי הרב

ב'קול הלשון' בטלפון מספר 0732951319

יו"ל בס"ד ע"י "הנותן בים דרך" עריכת והדפסת שיעורי משפיעי ברסלב בתורת מוהר"ן מברסלב ותלמידו מוהרנ"ת זי"ע נכתב ע"פ הבנת השומעים (וכן ההערות והמ"מ הינם ע"ד בלבד) - ומחמת הרצון להוציאו בזריות אינו מונח כל צורכו נשמח לשמוע כל הערה והארה ע"מ שנוכל לתקן בעתיד כשיצא בספר אם ירצה השי"ת בפלא' - 0548486331

במדבר*

נושא השיחה:

הכנה לקבלת התורה

עניינים שנתבארו בשיחה:

היסוד' שהכל תלוי בו * ההכנה לשבועות משבת זו * חשיבות ישראל מחמת המנין' (דבר שבמנין) * לכל יהודי יש אות בתורה * ההכנה לחג על ידי שידוע שאינו ראוי * מנחה חדשה - תורה ועבודה חדשה בכל שנה * אדם מקדש את הגוף שלו בקיום המצוות (וכן להיפך) * יתרו' זכה מחמת טלטול הדרכים לצדיקים * שמח זבולון - שמחת שבועות בעליית הגשמיים לרוחניות * זיחן שם ישראל - ערבות ישראל זה לזה *

הצרים והדקים. כי יש מקומות צרים ודקים שאי אפשר לבוא לשם שום תיקון כי אם על ידי תיקון הכללי, שהוא זורק לבנונית ותקונים גם למקומות הצרים והדקים. בבחינת (איוב כ"ב): "והיה שדי בצריך" - ששדי ויורה תקונין לכל מקומות הצרים. ועל שם זה נקרא ברית: 'זהר הרקיע' (עיין מאורי אור).

הפשט שיש כל מיני עבודות, וכשאנחנו רוצים להזדכך, הדבר הראשון זה שהאדם צריך לעבוד על הקדושה, וכשאדם עובד על הקדושה מזה נמשך לבנוניות לכל הגידים וזה מה שרבינו אומר מלמד אותנו כאן שעל ידי תיקון הכללי מתקן הכל. והאדם צריך לעבוד על עצמו ולבקש 'קדשני', כל המטרה להגיע לקדושת הברית ועל ידי זה הקב"ה שולח

ה'יסוד' שהכל תלוי בו

בליקו"מ (תורה כט, אות ד) רבינו אומר: "ולתקן כל העברות בפרשיות הם רבים מאד, וכבר על האדם, ואי אפשר לתקן אותם, כי יש דקדוקים ופרטים רבים בכל לאו ולאנו. בכך צריך לתקן כלליות הגידים, שהוא בחינת (דברים ד'): "ויגד לכם את בריתו" (עיין זוהר וישלח קע"ז), ואז, על ידי תקון הברית, שהוא כלליות הגידים, נתתקן ממילא כל הלאוין שעבר, ונמשך להם לבנונית. ועל שם זה נקרא כלליות הגידים שהוא הברית קודש, 'שד"י' (עיין לעיל בס"י יא אות ג), על שם ששדי ויורה כחץ (עיין רש"י ע"פ ברכות שדים ורחם), לבנונית ותקונים לכל פרט ופרט כפי צרכו, ואפילו למקומות

[ד] לבנוניות לכל הגוף של האדם, וממילא זה עוזר לו לדברים אחרים.

"הצילה מחרב נפשי מיד כלב וכו' (תהלים כ"ב): כי כל הפוגם בברית, אין יכול להתפלל בבחינת: "כל עצמותי תאמרנה" (תהלים ל"ה)".

וזה העבודה הראשונה, וכמו שרבינו מביא כאן (תורה כ"ט, אות י): "והנה הכלל - שצריך לתקן תחלה 'תיקון הכללי', ועל ידי זה ממילא יתקן הכל בפרט. ואף שתיקון הכללי הוא גבוה ומרומם יותר מתיקון כל דבר בפרט, עם כל זה מחמת שתקון כל דבר, תלוי בהמות, דהיינו להמשיך לבנונית מן המת, בבחינת: 'ונוזלים מן לבנון'. ולרומם המת אי אפשר כי אם על ידי תיקון הכללי, בבחינת: 'בנשר יעיר קנו' כנ"ל. על בן צריך לילך מתחלה אל המדרגה היותר עליונה מזה, דהיינו תיקון הכללי, כדי לתקן ולרומם המת, ועל ידי זה נתקן הכל ממילא כנ"ל".

וזה כל הסוד במה שרבינו אומר ליסוע לראש השנה לצדיק, בשביל תיקון המחשבה, שיהיה לנו מחשבות קדושות וטהורות, כמה שהאדם זוכה לקדש את המחשבה שלו בקדושה, כשאדם שומר את העיניים ומקדש את עצמו, כי העיניים רואות והלב חומד וכו'... והיום אנחנו סופרים ספירת העומר רבינו מביא שכל מה שמדברים בספירה זה משפיע באותו יום, וכל שכן אם אנחנו בספירת היסוד, אצל המקובלים היו עושים הרכה תיקונים בשבוע הזה ונשארים ערים, כי העיקר זה תיקון היסוד, ובספירת העומר שאנחנו מתקנים את היסוד שביסוד זה היסוד לכל הדברים, ובוודאי שיש נצח ויש נצח שבנצח, אבל צריך לדעת שהיסוד זה הקדושה, ובזה האדם צריך לעבוד על עצמו.

ורואים בזה את הבחינה של יוסף הצדיק שכל יציאת מצרים היתה מהבחינה של יוסף, וכתוב

ואחר כן רבינו אומר: "כי קודם התיקון, אזי הרקיע הוא בבחינת (איו"ב ב): "יגלו שמים עווננו". ואחר התיקון, אזי מזהיר ומטהר את הרקיע, בבחינת לשון של זהורית, שהוא מלבין עוונותיהן של שם"ה לאוין (עיי' ימ"א סו סח), ומשפיע לבנונית בשם"ה גידין, בבחינת: 'בכל עת יהיו בגדיך לבנים'. ורבינו מאריך בזה עוד, ואח"כ רבינו מקשר את זה לנשר, ואומר רבינו: "וזה עיקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, היינו על ידי תיקון הברית, על ידי זה עקר ההתקרבות של ישראל לאביהם שבשמים, בבחינת (שמות י"ט): "ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי". 'נשרא' זה תקון הכללי, שהוא בחינת: "ויגד לכם את בריתו" כנ"ל, הינו תקון הברית. על ידי זה דיקא, "ואבא אתכם אלי" - שנתקרבו אליו יתברך. כי עקר ההתקרבות להשם יתברך, הוא על ידי תיקון הברית כנ"ל".

היום זה יסוד שביסוד זה מה שצריך לדעת שזה העיקר. ואחרי כמה קטעים רבינו מביא שגם הפרנסה תלוי בזה, ורבינו מביא שם: "כי פרנסה שהוא בטרחא ובכבדות, הוא מחמת שלא תקן תקון הכללי, שהוא תקון הברית. כי מאן דזרק פרורין דנהמא עניות רדף אבתרה, כל שכן מאן דזרק פרורין דמחא (והר פינחס רמ"ד)."

ובהמשך (אות ו) רבינו מביא שכל זמן שהאדם לא תיקן את הברית זה בבחינה שהדיבור אסור, וזה כמו שרבינו מביא במקום אחר (ליקו"מ ג):

ניסן, והרי עוד לא הקריבו קרבן פסח, רק עצם זה שרצו לעשות, התשוקה הזאת נחשב שעשו.

והשבת הזאת ער"ח סיון התשוקה הזאת נחשבת ש'וילכו ויעשו', ו'ויהן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד', רש"י אומר ויסעו מרפידים שעשו תשובה. רבינו מביא בליקו"מ (תורה י) שראש חודש זה זמן כפרה, ושם נמשכים השפעות של כפרה ותשובה, ור"ח סיון על ידי שבאו להר סיני 'כאיש אחד בלב אחד' ויהודים הכינו את עצמם לקבלת התורה, ובאו מרפידים ונסעו להר סיני עם תשובה זה ההכנה לקבלת התורה, והשבת הזאת היא הכנה לשבועות. והשנה יש שני בחינות, יש בחינה מה שהגמרא אומרת 'הכל מודים שבשבת ניתנה תורה', כי הכח של שבת משפיע שנוכל לקבל את התורה כי השבת היא מקור הברכה, ואני לא אומר מוסר אבל צריכים לראות לנצל את השבת ובפרט השנה הזאת שיוצא כ"ט אייר בשבת, בשל"ה הק' כתוב שהוא ראה שהיום הכי גדול לבקש על ילדים זה ער"ח סיון רואים שהיום הזה הוא יום גדול והוא יום הכנה לראש חודש.

כתוב "ביום הזה באו מדבר סיני" רש"י מביא ספרי שזה כאילו באותו יום ניתנה התורה, הפשט שהרצונות וכיסופים וגעגועים שבאו לשם זה משפיע, וכשאנחנו נוסעים ובאים לצדיק, עצם הדבר שבאנו לצדיק זה נחשב, העיקר זה ההתחלה, וכשבאו בהתחלה להר סיני זה נחשב כבר קבלת התורה. ואפילו שאח"כ יכול להיות שירדה ההשתוקקות, אבל ההכנה היא גדולה [וזה מה שאומרים שהכנה גדולה מאשר מצוה] וזה נשאר לכל הדורות וכמו שמביא בעבודת ישראל, ההשפעה הזאת של קבלת התורה נשאר לכל הדורות כאיש אחד בלב אחד.

גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף סלה" (תהלים עז, טז). ה'מצודת דוד' שם מסביר איך כתוב 'בני יעקב ויוסף' הרי יכול להיות אחד משבט יהודה? והוא מסביר: "כי יעקב ילדם ויוסף כלכלם ברעב, לזה נקראים על שם שניהם". וכבר הרד"ק מהראשונים כותב את זה: "ואמר בני יעקב ויוסף, כי בסיבת יוסף ירדו למצרים והוא כלכלם כל ימי חייו כאילו הם בניו". וכמו שכתוב 'כל המגדל עני בביתו כאילו ילדו'. ובזה מסבירים מה שכתוב בגמרא על לחש מעין הרע לומר 'אנא מזרעא דיוסף קאתינא דלא שלטא ביה עינא בישא', הרי הוא לא היה מבני יוסף? רק לפי מה שה'מצודות' מסביר זה מובן שאנחנו נקראים בני יעקב ויוסף. וזה מה שרבינו מביא בליקו"מ (תורה ב) שצדיק הוא מכלכל, ויוסף הצדיק כיון שהוא כלכל את אחיו - זכה שכלל ישראל על שמו.

ההכנה לשבועות משבת זו

רואים שיש מצות שהם נחשבים ככל המצות, וכמו מילה או ציצית שכלולים מכל המצות, וכן שבת. ידוע שבכל יום טוב יום טוב השבת משפיעה על היו"ט, וכמו שיש שבת הגדול שמשפיע על פסח, כך השבת שלפני חג השבועות משפיעה על היום טוב, והיום טוב מקבל מהשבת, והשבת הזאת נמצאת בחודש אייר, והיא משפיעה לחג השבועות.

ויותר מזה רש"י אומר על הפסוק 'בחודש השלישי באחד לחודש ביום הזה באו מדבר סיני', אומר רש"י 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים', הרי למעשה לא קבלו את התורה בר"ח רק עצם הכיסופים והגעגועים שבאו להר סיני, זה נקרא שהם כבר קבלו, וכמו שבקרוב פסח נאמר 'וילכו ויעשו' וזה נאמר בראש חודש

בשיחות הר"ן שסגולה להתמדה שלא לדבר על אף יהודי כי ברגע שאתה מדבר על יהודי אתה פוסל את האות שלו בתורה, וכשאתה פוסל את האות שלו, אח"כ קשה לך ללמוד.

כל זה כשאדם מדבר על יהודי, אבל יהודי שיש לו ח"ו נפילה או שעבר עבירה, אזי האות שלו בתורה מסתלקת ממנו באותו הרגע, והאות שלו לא נפגמת כי זה שורש הנשמה של כל יהודי ויהודי, וכשהאדם עושה עבירה האות הזאת מסתלקת כדי שלא יפגום באות שלו בתורה. שמעתי פעם לפני שנים מר' יעקב מאיר שכטר שליט"א שאמר כל יהודי יש לו אות בתורה ולפעמים האדם לא מעורר את האות שלו ולכן האות שלו לא מעוררת אותו, כי כשאדם לומד תורה התורה היא כלי לקבל את השפע, וזה מעורר אותו וזה מה שאמרו חז"ל 'המאור שבתורה מחזירן למוטב' אבל כשח"ו האדם עושה עבירה אזי המאור שבתורה שלו מסתלקת.

וב'תפארת שלמה' שם מביא שזה מה שכתוב אצל קין 'וישם ה' לקין אות', היינו שהודיע לו שיש לו חיות ושורש לנשמה שלו כי קודם החטא אזי מאיר לו האור ההוא, ולכן אפילו החיות היו יראים ממנו בכחינת 'חכמת אדם תאיר פניו', וממילא כל החיות והברואים מפחדים ממנו, אבל כשנפסק האות שלו בתורה נשאר האדם בלי חיות, וזה כאילו נכרת האות שלו בתורה. וזה מה שקין אמר 'גם גרשת אותי היום מעל פני האדמה' היינו שהאות שלו בתורה נסתלק ממנו, ועל ידי זה 'והיה כל מוצאי יהרגני', וזה כאשר חזר בתשובה השיב לו השי"ת כי יעשה לו טובה להאיר לו האות בתורה כבתחילה וזה שכתוב 'וישם ה' לקין אות', זה האות שבתורה שחזרה לו.

ונקדים עוד דבר מדברי ר' נתן, כתוב בהלכה 'מנו ועצרו' שתמיד לפני שבועות צריך להיות פרשת במדבר, מה הענין? שמונים את כלל ישראל זה ההכנה, ומסביר ר' נתן מה הענין במנין? לומר לנו שכל יהודי חשוב כי 'כל דבר שבמנין לא בטיל' וכך כל יהודי יש לו חשיבות, והוא לא בטל. וראיתי במפרשים בשם הרה"ק ר' יחזקאל מקוזמיר זי"ע על דברי רש"י 'מתוך חיבתם מונה אותם בכל שעה', שהפשט הוא שמתוך החיבות הקב"ה מונה את כלל ישראל כשהם מקיימים את המצות, ואז הקב"ה אוהב אותנו ואז הוא ספר אותנו, הפשט שכל יהודי כשמקיים את המצות הוא מקבל חשיבות, והמצות והמעשים טובים שעושים זה דבר טוב, וזה הנקודה טובה של 'אזמרה' (ליקו"מ רפב).

ויותר מזה, יש הסבר על רש"י 'מתוך חיבתם מונה אותם בכל שעה', שהקב"ה מונה כל אחד ואד לפי השעה הטובה שלו, כי 'אין לך אדם שאין לו שעה', כל אחד יש לו איזה שעה טובה, וכך יהודים נחשבים חביבים לפניו. ויותר מזה כתוב ב'תפארת שלמה' על הפסוק 'כי תראה שור', שאפילו אם אדם חוטא ואינו הולך בדרך התורה, אזי האות שלו ששייכת לשורש נשמתו בתורה - נפרדת ממנו, וכאילו כרת את עצמו מהתורה.

לכל יהודי יש אות בתורה

רבינו מביא בשיחות הר"ן (שיחה צא) שיש שישים ריבוא אותיות לתורה, וזה המנהג שכלל ישראל קוראים פרשת במדבר לפני שבועות לדעת שכל יהודי יש לו חלק בתורה. ורבינו מדבר שם

שמים וזה הקדושה של האדם שאותה אנחנו מבקשים 'קדשנו במצותיך', ובכל מצוה אנחנו מברכים 'אשר קידשנו במצוותיו', שהקב"ה מקדש אותנו בכל מצוה, כי אנחנו זוכים להגיע לכל זה על ידי כח הקדושה. ועל ידה האדם זוכה לטהר את עצמו.

ההכנה לחג על ידי שיודע שאינו ראוי

ורואים שאין שום יום טוב שיש לו הכנה כמו בחג השבועות, ואחרי ההכנה לשבועות יש מחלוקת בגמרא מתי היה מתן תורה אם ביום נ', או ביום ג"א שהוסיף יום אחד מדעתו. מסבירים המפרשים שיום אחד הוסיף מדעתו, כי משה רבינו רצה שעם כל ההכנה שעשינו לשבועות, שהאדם לא יחשוב אני כבר מושלם ועשיתי כבר מספיק, וזה כבר יביא את האדם לתשובה ולשער הנו"ן.

ואותו הדבר במחצית השקל רואים שאחרי שעם ישראל נתנו כסף וזהב למשכן, נותר מהכסף. אומרים המפרשים למה נשאר מהכסף? כי כל יהודי באמת נתן משלו למשכן, אבל האדם צריך לחשוב אולי באמת הכסף והזהב זה בכלל נותר, ואולי באמת אני לא ראוי לתת לבית המקדש, ואולי משלי נותר ולא השתמשו.

ואותו הדבר כשאדם עובד את ה' ועובד את ה', אבל כשמגיע לאיזה משהו, הוא חושב 'אני כבר עובד את ה', ואני כבר ספרתי מ"ט ימי ספירה ועשיתי הכנה, אבל זה מראים לו, נכון עשית הכנה אבל הכל זה מתנה מהשמים. ואנחנו צריכים להוסיף עוד יום אחד על כל השבע שבועות. וזה מכח העצמות של הקב"ה,

עכשיו אנחנו מגיעים לקבלת התורה, צריכים לדעת שכל יהודי יש לו חלק בתורה ועל זה מבקשים 'ותן חלקנו בתורתך', וב'מדרש תלפיות' כתוב שבכל אות מכ"ב אותיות התורה יש שם הוי"ה, למשל בצורה של האות אל"ף יש את הוא' באמצע, ושני יודין' למעלה ולמטה, ביחד זה שם הוי"ה (כ"ו). ובאות ב' יש את האות ו' בצד וכן יש את קוצו של אות ב' וכו'... כך בכל אות יש שם הוי"ה, והפשט שבכל יהודי שיש לו אות בתורה יש בעצמותו שם הוי"ה.

וזה מה שהאור החיים הק' מביא על 'בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך', שכשאדם עושה מצוה או מניח תפילין על הید, אזי ברגע שקושר את התפילין אתה לא רק קשרת את התפילין, אלא אתה מקיים אמצוה אזי שם הוי"ה משפיע ושומר עליך. ואותו הדבר כשאדם מניח תפילין שם הוי"ה מונח עליו. וזה מה שמצינו בגמרא באמוראים שהיו שמחים בשעת הנחת התפילין והיו אומרים 'תפילין קא מנחנא' יש לי חפץ של מצוה שישומר עלי! כי המצוה שומר על האדם שלא יבא לידי חטא ח"ו. ומצד שני כשאדם חוטא האות שלו מסתלקת ממנו. וזהו 'נשמה שנתת בי מהורה היא', ועד כדי כך שהנשמה מסתלקת מהאדם כשהוא עושה עבירה.

ורבינו מגלה לנו בתורה הראשונה שיש בחינת 'חן' וחכמת אדם תאיר פניו, החכמה זה האות שיש ליהודי בתורה זה הצלם אלוקים שמאיר לו בפנים. וזה כל קבלת התורה כשאנחנו מדברים על קבלת התורה כל התכלית של קבלת התורה היא 'למען תהיה יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו' כשיש לאדם יראת שמים הוא לא חוטא. כי העיקר זה לקבל יראת

וזה מה שאנחנו צריכים לחפש, שאפילו שיש לנו כבר את כל התורה אבל אנחנו צריכים בכל שנה ושנה לחפש את נקודת התורה ששייכת לגבינו שנוכל לחדש את עצמנו עם כל הניסיונות של הדור הזה, כי התורה היא נצחית, והתורה הנצחית הזאת היא 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים', שהאדם צריך להתחדש בה.

מספרים על הבעל שם טוב שאמר שכל מה שהוא עונה כששואלים אותו, הוא עונה ממה שהוא למד היום, כי בתורה מונח הכל, 'מתורתך תלמדני', בתורה שאני לומד היום - זה יכול להאיר לאדם את כל מה שצריך לנהוג, כי יש כמה דעות בגמרא אם אדם נידון בכל יום או בכל שעה, או רק בר"ה, מה זה 'נידון'? שיש התגברות הדינים בכל פעם ופעם, וזה מה שאנחנו ממתיקים את הדינים על ידי לימוד התורה, כי התורה מטהרת את האדם.

אנחנו מוצאים בגמרא מכות 'כמה טפשי אינשי שקמים לפני ספר תורה ולא לפני תלמיד חכם כי יהודי שלומד תורה בעצמותו נעשה תורה, ואם אתה מדבר על יהודי, אתה לא מדבר על הגוף שלו האדם הוא כלום היום הוא כאן ומחר ב'הר הזיתים', אבל באמת האדם זה אות בספר תורה, 'חכמת אדם תאיר פניו' זה שם הוי"ה שמונח בכל יהודי ויהודי 'למען תהיה יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו'.

אדם מקדש את הגוף שלו בקיום

המצוות (ובן לחיפך)

וזה הכח שמושרש אצל כל יהודי ויהודי, כי כל יהודי שעושה מצוה הוא מקדש את האבר שלו. וכמו שרבינו מביא בליקו"מ (תורה ד) שהעבירה

וזה כל המצוה של שבועות שרבי עקיבא אומר 'וזרקתי עליכם מים טהורים' צריכים שהקב"ה יזרוק עלינו מים טהורים, כי אני הולך למקוה ועושה כל מיני פעולות להתקרב להשי"ת אבל בלי שהקב"ה עוזר לי אני כלום. נכון שהאדם צריך לעשות כל מיני אתערותא דלתתא אבל מי הקדימני ואשלם' וכמו שאמרו חז"ל אדם עושה מזוזה אבל מי נתן לך את הבית? הקב"ה. וזה כל ההכנה לתורה וההכנה ליראת שמים, כשהאדם יודע שהשי"ת מקדש אותנו. וזה גם הענין של שבועות שהאדם צריך לדעת שעם כל מה שאנחנו צועקים 'קדשנו טהרינו' צריכים לדעת שהקב"ה מקדש אותנו רק שעל ידי הצעקה שהאדם צועק הוא מכין בזה כלי' לקבל את השפע.

'מנחה חדשה' - תורה ועבודה חדשה בכל שנה

ובזה מסבירים את מה שכתוב "וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה'", "בהקריבכם' זה מלשון הווה, שזה כאילו אנחנו מקריבים היום. וזה מה שהאדם צריך לדעת שהקבלת התורה זה בכל שנה ושנה. ר' נתן שואל הרי כבר קבלנו את התורה ומדוע בכל שנה צריכים לקבל את התורה? רק שבכל דור ודור אנחנו צריכים לחפש את הצדיק, שזה בחינת משה רבינו, לחפש את התורה שאנחנו צריכים לקבל התחזקות לדור שלנו כי בכל דור ודור יש ניסיונות חדשים, ובכל שנה ושנה יש ניסיונות אחרים, ואינו דומה מה שהיה לפני שנה ולפני חמש שנים לשנה הזאת, בכל שנה יש ניסיונות חדשים. ומצד שני יש קירוב הגאולה יותר, אבל האדם צריך לדעת שבכל שנה ושנה לחדש את עצמו.

הקדושה שנמצאים במאכל. וראיתי מובא שבקבלת התורה הקב"ה הלך לכל אומות העולם 'הופיע מהר פארן'. 'ושאל אותם אם הם רוצים לקבל את התורה, לכאורה הרי הקב"ה ידע שהם לא יקבלו, אז למה הוא הלך אליהם? וראיתי שמביאים שעצם הדבר שהקב"ה הלך אליהם, בזה הוא הוציא מהם את הניצוצות הקדושה שהיה אצלם ואח"כ כלל ישראל קבלו את כל הניצוצות הקדושה האלו. וזה כל הגרים שמצטרפים לכלל ישראל.

י'תר' זכה מחמת טלטול הדרכים לצדיקים

עוד דבר שרציתי לומר, דברנו בהתחלה על ההכנה למתן תורה 'ויחן שם ישראל', וכמדומה שראיתי בתפארת שלמה שכותב מפני מה זכה יתרו שהפרשה של קבלת התורה נקראה על שמו? מפני שהוא טלטול את עצמו להגיע לצדיק, הרי הוא יכל להישאר במדין, אבל באמת כל מה שהאדם זוכה הוא בגלל טלטולי הדרכים. וזה מה שכתוב בגמרא בסנהדרין 'ויספר משה', ואח"כ כתוב שיתרו אמר 'עתה ידעתי', הרי הוא שמע לפני כן? רק שאינו דומה שמיעה מהעולם למה ששומעים מהצדיק, כי כשהצדיק אומר ומספר זה משהו אחר, כל דבר שהצדיק אומר זה כבר בא מנקודת שמירת הברית כי הפה העליון כנגד הפה התחתון וזה מה שרבינו מביא כאן שדיבור בלא דעת זה לא דיבור, כי התכלית שהדיבור יהיה בקדושה וטהרה. וכמו שמובא בגמרא על רבי מאיר 'פה קדוש יאמר דבר זה', זה הפה של הצדיקים.

וזה מה שכלל ישראל בקבלת התורה הם זכו לומר 'נעשה ונשמע', איך אפשר לעשות דבר שלא יודעים ולא שמעו, כמו מלאכים? רק זה

חקוקה על העצמות ולכן צריכים לעשות וידוי דברים, ורבינו מביא לשון שם שהעבירה נוקמת מהאדם, כי האדם בעצמו גורם רעה לעצמו, וכמו שאומר רבינו שם (באות ה): "וכשעבר איזה עבירה, אזי נחקק צרוף רע על עצמותיו ועל ידי זה מכנים בחינת הדבור של הלאו הזה שעבר בתוך הטומאה. היינו שמכנים בחינת מלכות, שהוא בחינת דבר אחד לדור, הוא מכנים אותה בתוך העכו"ם, ונותן להם ממשלה. למשל, אם עבר על דבור של הלאו לא יהיה לך (שמות כ') אזי מחריב הצרוף הטוב של הדבור, ובונה צרוף רע, ונחקק הצרוף הזה על עצמותיו, ונוקם בו. כמו שכתוב (ירמיהו ה): "עונותיכם הטו אלה", ובתיב (תהלים ל"ד): "תמותת רשע רעה". ועל ידי וידוי דברים רבינו מביא שהאדם מוציא את הצירופים מעצמות שלו וזוכה ל'כל עצמותי תאמרנה'.

יוצא מכל זה שכשהאדם עושה עבירה ח"ו הוא ממשיך צירופי העבירה על עצמותיו. ומאידך גיסא כשהאדם עושה מצוה נמשך שם הוי"ה אותיות השבת והתפילין, והאותיות של כל דיבור תורה על הגוף שלו, וזה מה שמקדש את האדם, עד שקמים מפניו כמו ספר תורה, כי ספר תורה על קלף אבל כשהאדם לומד תורה הוא מכנים בתוך גופו וכמו שהאדם אוכל לחם האדם אוכל אותיות, הכוונה לניצוצות הקדושה שמחיים את האדם, וכל הפסולת של הלחם נפלט החוצה.

וזה מה שהבעש"ט אומר 'לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי אם על מוצא פי האדם יחיה האדם', ורעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף, שהאדם רעב וצמא מפני ניצוצות

הכח של הביטול שהיה להם 'אני מוכן לעשות מה שיאמרו לי', ואני מבטל את עצמי להשי"ת יהיה מה שלא יהיה, אני מוכן לעשות הכל. וזה הכח כשיהודי מקבל על עצמו עול מלכות שמים ומה שלא יהיה אני מוכן לעשות, וזה מה שמקבלים בשבועות את התורה מחדש.

וכתוב בשל"ה הק' בשם ספר תולעת יעקב ששבועות הוא ראש השנה [ובספרים אחרים כתוב את זה בשם הרבי ר' ברוך ממעזבוז'] בר"ה של תשרי דנים את האדם על החלק הגשמי וכמו שאמרו 'כל מזונותיו של אדם קצובין לו מר"ה עד ר"ה', ובשבועות דנים את כל הרוחניות מזמן מתן תורה עד שנה הבאה וזה מה שאמרו 'בשבועות דנים על פירות האילן', זה האדם כי האדם עץ השדה, [ואיל"ן זה גם שם הוי"ה ואדנות ביחד], כי אז דנים את האדם על כל החלק הרוחני.

וראיתי מרבי צדוק מלובלין, שלפי סדר החדשים ניסן אייר וסיון, כנגד השבטים יהודה יששכר זבולון, ויוצא שזבולון זה כנגד חודש סיון, לכאורה מה המעלה של זבולון כתוב 'שמח זבולון בצאתך', זה כח השמחה בעבודת ה', רבינו מגלה לנו על 'והיה עקב תשמעון ושמר ה' לך את הברית', והיה לשון שמחה, אומר רבינו אם אתה תהיה בשמחה אזי הקב"ה ישמור לך את הברית. כמדומה שהתרגום [או התרגום יונתן] ג"כ אומר על זבולון 'שמח זבולון' שזה בתורה.

'שמח זבולון' – שמחת שבועות בעליית הגשמיים לרוחניות

כי העיקר זה ללמוד תורה בשמחה. ורבינו מביא ששורש כל המצות זה השמחה 'פקודי ה'

ישרים משמחי לב'. וכך לעבוד את ה' בשמחה, ולקבל את התורה בשמחה, זה המעלה הכי גדולה. וללמוד תורה בשמחה אפילו אם יוצאים לעבודה, אבל אם יש לך איזה שיעור שאתה לומד או דף גמרא שאתה לומד – תלמד את זה בשמחה, ולא להיות כל הזמן בעצבות ומרה שחורה, וזהו 'פקודי ה' ישרים משמחי לב'. על שמחה, רבינו מגלה לנו בתורה על 'והיה עקב' שזה קדושת הברית. ולפי זה אפשר לומר מה שאמרו חז"ל 'הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם', מסביר הרה"ק ר' לוי יצחק מבארדיטשוב כשיהודי מגיע לקבלת התורה הוא מעלה את כל הגשמיים, והוא הופך את הכל לרוחניות, כי למעשה כל הגשמיים של האדם הוא רוחניות ואם אדם אוהו במדרגות, אזי הוא רואה שכל מה שעושה במחשבה דיבור ומעשה זה רוחניות, ובשבועות אדם מגיע לקבלת התורה ונותן את עצמו להשי"ת שגם הגשמיים נהפך לרוחניות.

ויש אחרים מסבירים על 'שמח זבולון', שזבולון הרי עזר ליששכר, ואם אין קמח אין תורה', וכמו שרואים במשנה הראשונה של זבחים 'שמעון אחי עזריה', ומסבירים המפרשים שמזכירים אותו כי הוא פרנס אותנו, רואים שמי שמפרנס את השני נקרא החידושי תורה על שמו. אבל בעמקות יותר אפשר להבין כמו שאמרנו כשאני שותה מים ואוכל לחם, באכילה שלי יש ניצוצי קדושה, וכשאני אוכל בקדושה, אזי מה שאני אוכל זה מוסיף לדעת שלי שאני יבין יותר טוב את הלימוד. אם אדם רעב, וכמו שהגמרא מביאה שרבא אמר שהיום הוא לא יכול ללמוד טוב כי הוא לא אכל בשר, כי קדושי עליון כמותם הם העלו את הבשר והחי לבחינת דיבור, את כל הגשמיים הם

לשבועות, הכל היה אצל רבינו השבועות ביחד עם ראש השנה].

העלו, וזה נתן להם כח אח"כ שיוכלו לשבת וללמוד בקדושה יותר.

ז'יחן שם ישראל' – ערבות ישראל זה לזה

כשהצדיקים אומרים 'תורה', ואומרים תוכחה לאדם מסוים, הם לא אומרים לאחרים, רק אומרים את זה על עצמם והשני רואה את זה ממילא, זה המאור שבה מחזירין למוטב, זה הכח של הצדיקים כמו הרבי ר' אלימלך ור' זושא שהיו אומרים את החטאים של האנשים על עצמם, וכך היו אותם אנשים חוזרים. ולכאורה וכי הם אמרו שקר? רק מובא מהאר"י הק' על מה שאומרים 'אשמנו בגדנו וכו'.. אף בדברים שהאדם יודע שלא חטא, כי בשורש נשמות ישראל יש דין 'ערבות', ש'כל ישראל ערבים זה לזה', ואם ראובן חוטא זה כאילו שאני חטאתי, ויותר מזה, הכל תלוי בנקודת הצדיקים, והצדיקים מרגישים שאם ראובן עשה עבירה אזי כאילו הם אשמים, אנחנו היינו צריכים להתפלל עליו להשי"ת, שאף יהודי לא יחטא ולא יעשה עבירה, וכך הם היו מרגישים כאילו הם אשמים על החטא של השני.

בשביל זה צריכים להיות בחינת ז'יחן שם ישראל' כאיש אחד כי כשנצמצמים באחדות אזי יכולים לקבל אחד מהשני, אבל כשח"ו יש פירוד לבבות לא יכולים לקבל אחד מהשני. ועוד דבר שרבינו מביא בליקו"מ לד, שיש מושג של נקודת החבר', שאז יכולים לקבל אחד מהשני. הרב מטשערין מביא שם שנקודת החבר זה בדיבורים של הצדיק. היום זה היארצייט של הרמח"ל והוא מביא שכתוב 'כפטיש יפוצץ סלע' שכל דיבור ודיבור של תורה מתחלק לשישים ריבוא, שזה כנגד

וכל הספירת העומר והשבת הזאת היא הכנה לקבלת התורה וצריכים לבקש 'הטעימני מעם תורה' כל אחד במושגים שלו ובמקום שלו, לפי המצב שלו, לראות לקבל את התורה והעיקר זה השמחה בתורה, להרגיש שהתורה 'כי הם חיינו ובהם נהגה יומם ולילה', 'ונשמח בדברי תלמוד תורתך' ופקודי ה' ישרים משמחי לב', ואפילו אם אדם לומד ולא מבין - תשמח שאתה נמצא ליד ספר.

רבינו מביא בליקו"מ (תורה כב, ובעוד מקום) שנעשה ונשמע זה הכלי לקבל את התורה, ולפי מה שרבינו מביא בתורה י' תנינא יכולים להבין את זה, כי רבינו מביא שהעולם רחוקים מהשי"ת כי אין להם יישוב הדעת, וליישוב הדעת זוכים על ידי שמחה, ולשמחה הזאת אנחנו הולכים עכשיו לקבל במתן תורה, מעכשיו בהשפעה של ר"ח סיון שההכנה לזה היא מהשבת הזאת שאנו מברכים את חודש סיון, ובזה אנו מכינים את עצמנו בתפילות ובקשות שנזכה לאהבת התורה ויראת שמים.

וזה הכח של קבלת התורה כמו שאומר הרמב"ם שכל מה שהיצר הרע מתגבר על האדם זה כשליבו פנוי מחכמת התורה, כשהאדם אינו מקדש את עצמו בקדושה, אזי הוא נופל בכל מיני דברים. אבל כשהאדם מבקש 'קדשנו במצותיך', הוא זוכה. וזה מה שבאים לראש השנה לצדיקים לזכות לקדושת המחשבה. ומצד שני רואים שאצל רבינו שבועות ור"ה זה היה דבר גדול, כי בשבועות זה הרוחני, ור"ה זה הגשמיות של האדם. [וזה הניגון של 'אתה נגלית' שרבינו שינה מר"ה

השי"ת יעזור שנזכה שהמאור שבתורה יחזיר אותנו למוטב ונתעורר בתשובה, ונזכה היום ביסוד שביסוד לקדושת הברית, וכמו שהזכרנו שיש לכל יהודי ויהודי שייכות ליוסף הצדיק, והזכות של יוסף הצדיק ישפיע עלינו ועל זרענו ועל כל כלל ישראל, בכל מקום שהם שנזכה לחזור בתשובה ולקיים את המצות, ונזכה לגאולה שלמה בב"א. וכתוב 'יגל יעקב ישמח ישראל', יש כמה מקומות שכתוב 'יעקב' בוא'ו מלא וכמו שרש"י מביא בפרשה הקודמת, שיעקב אבינו לקח 'עירבון' מאליהו הנביא שיגאל את בניו. השי"ת יעזור שנזכה בשבועות לעלות לרגל עם כלל ישראל, ומשיח זה אותיות ישמח, יה"ר שנזכה לשמחת התורה ונרגיש 'טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף', אמן.

זכות הרבים מגליון זה
תעמוד לרפואתם של:

עדן בת שרית

ושרון בן נעימה

יורם בן שושנה

מיה בת עדי

בתוך שאר חולי ישראל אמן

לרפואת

הרב רועי יאיר בן חגית נעמי

בתושח"י

שישים ריבוא נשמות, כי כל יהודי לבד יש שישים ריבוא פירושים לתורה, ויכול להיות שלפעמים נותנים לאדם פירוש כדי שישפיע לאחר מזה, כי כל התורה היא ללמוד על מנת ללמד.

יש עוד דבר שרבינו מביא בליקו"מ (תורה יט), שעל ידי הדיבורים שהאדם מדבר, בזה הוא מכין את הדיבור כביכול לשמוע את הדיבור של ה'. וכך אומר רבינו שם: "גם עכשיו, כשרוצים הצדיקים לשמע איזה דבור מהקדוש ברוך הוא, הם עושים תחלה את הדבור ובונים אותו, הינו על ידי מעשיהם הטובים זוכים לשמע דבורים מהקדוש ברוך הוא, נמצא שאלו הדבורים נתהוו ונבנו על ידם. וזה בחינת (תהלים ק"ג): "עשי דברו לשמע בקול דברו" - כשרוצים לשמוע דבור מהקדוש ברוך הוא, הם עושים תחלה את הדבור בבחינת "עשי דברו" כנ"ל, ואחר כך שומעים אותו הדבור מהקדוש ברוך הוא בבחינת "לשמע בקול דברו", כי בזה הדבור הקדוש ברוך הוא מדבר עמם".

וזה ההכנה לחג השבועות, כשאדם מבקש מהשי"ת 'אני רוצה לשמוע את התורה, ואני רוצה לדעת מה שורש נשמתני, מה אני צריך לתקן כאן בעולם', בזה הוא מכין כלים שיגלו לו מהשמים בשביל מה הוא בא לעולם. וזה 'עושי דברו לשמוע בקול דברו'. וזה בכל שבועות ושבועות כשמקבלים את התורה, ובעשרת הדיברות כלולה כל התורה, כשהקב"ה אמר 'אנכי ה', כלולים בזה כל המצות עשה, וכשאמר 'לא יהיה לך' כלולים בזה כל המצות לא תעשה, שמבטל את היצה"ר. וכשמכינים כלל ישראל את עצמם בנעשה ונשמע', לקבל את האור של התורה.